

Arrest

nr. 82 792 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.05.2010 werd ingediend door: {...} in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor verzoeker M.M. {...}. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 31.01.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Ingoesjetïë en Tsjetsjenië. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland." Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende: De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Wat de medicatie betreft, de algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Voor de behandeling van ten minste één van de aandoeningen van verzoeker is de medicatie gratis. Wat de financiële toegankelijkheid betreft, kan ervan worden uitgegaan dat gezien deze beslissing ook geldt voor zijn echtgenote dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat zijn echtgenote arbeidsongeschikt is. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland – het land waar hij tenslotte meer dan 30 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn asielaanvraag dat onder andere zijn ouders, broers en zussen in het land van herkomst verblijven. Wat betreft de sociale zekerheid in het land van herkomst, kan er opgemerkt worden dat er een ouderdomspensioen is voor mannen (60jaar) en vrouwen (55 jaar) die 5 jaar gewerkt hebben. Mannen (65 jaar) en vrouwen (60 jaar) krijgen een staatspensioen als ze niet in aanmerking komen voor een pensioen op basis van tewerkstelling. Om in aanmerking te komen voor invaliditeitspensioen, moet de persoon voordien tewerkgesteld geweest zijn. Er bestaat tevens een werkloosheidsuitkering (26 weken voltijdse tewerkstelling vereist in het voorbije jaar om te kwalificeren) en families wiens inkomen onder het regionale bestaansminimum valt krijgen kindergeld. Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

Of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. de verwijzing naar de problemen in zijn land) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure

voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur. Verder voert hij een schending van de rechten van verdediging aan. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG, van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending beginsel dat elke bestuurs-handeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending rechten van verdediging. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending art. 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang. Dat in het verzoekschrift én in het standaard medisch getuigschrift werd opgeworpen dat er enerzijds sprake is van een psychische aandoening die is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en anderzijds sprake is van een aantal lichamelijke klachten zoals daar zijn een chronisch abstruïef longlijden en lumbosacrale klachten, enz. In het antwoord van de arts-attaché wordt standpunt ingenomen de beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de gezondheidszorg voor deze problemen, doch werd er door verwerende partij geen uitspraak gedaan op de gevolgen van de verwijdering op de gezondheid van verzoeker. Nochtans dient de overheid in haar oordeel betreffende een aanvraag tot medische regularisatie steeds standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene, in casu het longlijden en lumbo-sacrale problemen evenals de psychologische problemen, en deze overheid dient deze te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999). Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 31.01.2012. Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde psychische problemen, doch de nodige zorgen hiervoor aanwezig zijn en toegankelijk zijn. Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het terugnameland dan wel het land van herkomst, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Er werd tevens geen enkele uitspraak verricht door de adviserend geneesheer betreffende de mogelijkheid al dan niet tot begeleiding door een psychiater na terugkeer van verzoeker naar zijn geboorteland. Alles blijft bij het citeren van een aantal standaardinformatie en — bronnen zonder dat er evenwel in concreto wordt aangetoond waar verzoeker terecht zou kunnen voor de opvolging van zijn lichamelijke en psychische problematiek.

Het feit dat medicijnen aanwezig zouden zijn, belet niet dat er ook nog een tweede component is, met name de opvolging door een psychiater. Dat bovendien er thans manifeste vervolging aan de orde is van vluchtelingen uit de Kaukasus in Rusland, en in het bijzonder in Tsjetsjenië. Dat daarnaast ook geen de minsten duidelijkheid verschaft wordt inzake de behandelingswijze van de pathologie van verzoekster, de concrete mogelijkheden van behandeling en de toegang tot de noodzakelijke behandeling. Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op deze essentiële punten nooit antwoord is verschaft. Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, én verder over alle aspecten van de

gezondheidstoestand van verzoekster, zo ondermeer door standpunt in te nemen betreffende de behandeling, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, én zonder enige uitspraak te doen inzake de behandeling en zonder enige concrete informatie over de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid tot de noodzakelijke behandeling voor verzoekster, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn. Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, noch op het lichamelijk vlak, noch op het psychische vlak, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

TWEDE MIDDEL;

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurs-handeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”. Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: “Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.” De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende. Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de aandoening een reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit bij gebrek aan noodzakelijke behandeling, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie. Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst, doch geenszins standpunt in genomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer. Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie in al zijn aspecten, na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aan vraag van verzoekster niet zou kunnen afwijzen.

DERDE MIDDEL

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu. In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat

de situatie in Tjetjenië of Ingoetsetië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in beide republieken is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen / personen uit Ingoetsetië in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetjenië / Ingoetsetië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag vanwege een vluchteling uit Tsjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op het feit dat een behandeling aanwezig zou zijn in het land van terugname en dat deze ook toegankelijk zou zijn, zonder ook effectief deze toegankelijkheid te controleren. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 TER VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat bepaalde niet-medische omstandigheden niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden in het kader van huidige procedure. Dat nochtans deze niet-medische omstandigheden van het allergrootste belang zijn ook bij de beoordeling van de toegankelijkheid en beschikbaarheid der medische zorgen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaand besluit, zonder enig onderzoek te verrichten inzake alle aspecten van de pathologie, én psychisch én lichamelijk, en of er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt. Door nooit standpunt in te nemen betreffende de noodzakelijke opvolging, en de toegankelijkheid en beschikbaarheid daarvan in het land van herkomst, is er geenszins voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

VIERDE MIDDEL

SCHENDING ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/183/EG SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tsjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit Tjetjenië/Ingoetsetië/Dagestan afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus---11-08-2008.html>). Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetjenië / Ingoesjetië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend. Dat er bovendien vervolging aan de orde is van Tjetjeense vluchtelingen en vluchtelingen uit de Kaukasus in het algemeen. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst en/of land van terugname. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins afdoende uit de motivering.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel

door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het artikel 5 EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het artikel 5 EVRM, zonder evenwel aan te geven welke beginsel van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing geschonden wordt en zonder aan te geven op welke manier artikel 5 EVRM door de bestreden beslissing geschonden wordt.

Het middel is onontvankelijk in de mate dat verzoeker een schending aanvoert van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het artikel 5 EVRM.

2.3. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekende partij kan zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

2.4. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.7. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt onomstreden dat de appreciatie van de medische problematiek en van de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft, dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit advies van de ambtenaar-geneesheer. De arts aangesteld door de verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, met name het ulcus en de psychische problematiek. De ambtenaar-geneesheer meent dat voor deze medische problematiek van de verzoekende partij behandeling beschikbaar is in Tsjetsjenië en Ingoesjetië en dat er geen bezwaar bestaat tegen de terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst. De arts verwijst hiervoor naar informatie afkomstig van de website van het Ministerie van Volksgezondheid en Sociale Ontwikkeling van de Russische Federatie en informatie afkomstig van de MedCOI-databank. Op basis van deze gegevens stelt de arts vast dat in Tsjetsjenië en Ingoesjetië de noodzakelijke geneesmiddelen beschikbaar zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er voorts onderzoek gevoerd werd naar de toegankelijkheid van de behandeling van de verzoekende partij in haar land van herkomst. Hiervoor werd gebruik

gemaakt van het IOM Country fact sheets Russian Federation 2011 en Social Security Programs Throughout The World, Russia, 2010 alsook van informatie afkomstig van het REAB-programma.

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat de nodige medicatie beschikbaar is in zijn land van herkomst. Hij meent evenwel dat geen rekening werd gehouden met een tweede component, met name de opvolging door een psychiater. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist. Immers blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat deze stelt: *“De problematiek zoals beschreven door de psychiater kan door een huisarts worden opgevolgd.”* Het gegeven dat verzoeker een andere mening is toegedaan en meent dat opvolging door een psychiater noodzakelijk is, kan geen afbreuk doen aan de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer. De Raad verwijst dienaangaande ook naar het arrest van de Raad van State van 15 september 2010 met nr. 207.380, waarin wordt gemotiveerd als volgt: *“Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten.”*

De redenering van verzoeker dat niet met alle elementen van zijn dossier werd rekening gehouden kan niet worden gevolgd.

De Raad wijst er op dat uit de Vreemdelingenwet zelf en haar parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten verbonden worden.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen:

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

"4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a *very exceptional case*"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. vs. The United Kingdom waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”*

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat zijn gezondheidstoestand achteruit zal gaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, doch toont hiermee niet aan dat een mogelijke verslechtering van zijn gezondheidstoestand een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. De Raad herhaalt dat het Europees Hof erop gewezen heeft dat de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft de arts-attaché alle door verzoeker voorgelegde medische elementen in ogenschouw genomen en heeft hij na grondig onderzoek beslist dat de medische zorgen die verzoeker nodig heeft, voorhanden zijn in Tsjetsjenië / Ingoesjetië. Het gegeven dat verzoeker van mening is dat zijn aandoening zijn oorzaak vindt in de problemen in zijn land van herkomst, kan geen afbreuk doen aan de omstandige motivering dat zijn aandoening in zijn land van herkomst kan behandeld worden en dat *“Bijgevolg [...] geen bewijs aanwezig [is] dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”* Uit de voorgelegde medische attesten kan bovendien slechts afgeleid worden dat geattesteerd werd dat verzoeker niet terug kan naar zijn land van herkomst omwille van een traumatische ervaring en dat er geen adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat, wanneer de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn zoals de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld, de traumatische ervaring dermate is dat ondanks behandeling, verzoekers medische toestand zou verslechteren. De motiveringsplicht reikt ook niet zo ver dat de verwerende partij de motieven van de motieven in haar beslissing dient op te nemen.

In tegenstelling tot verzoekers betoog dat geen duidelijkheid verschaft wordt over de concrete mogelijkheden van behandeling van verzoeker en de toegang tot de noodzakelijke behandeling, dient de Raad vast te stellen dat in de bestreden beslissing duidelijk de beschikbaarheid alsook de toegankelijkheid van de nodige zorgen voor verzoeker worden weergegeven.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden, nu de verwerende partij geen kennelijk onredelijk handelen kan worden verweten door te verwijzen naar het verslag van de arts-adviseur om haar beslissing op te stoelen. Evenmin kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel met goed gevolg worden aangevoerd, nu verzoeker niet aantoonde dat, en welke, elementen zouden zijn veronachtzaamd door de verwerende partij in de loop van het totstandkomingsproces van de bestreden beslissing. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat ten slotte artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden benadrukt dat deze bepaling vereist dat zij doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat verzoeker in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het louter stellen, zoals verzoeker doet, dat er geen duidelijkheid is omtrent een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en dat de toegankelijkheid van de medische zorgen in het gedrang komt door de situatie in het thuisland zonder dit ook maar op enige manier te onderbouwen met draagkrachtige stukken, volstaat niet in het licht van de niet ontworpen conclusies van de bestreden beslissing. Bovendien dient nog gewezen op het feit dat verzoeker in zijn aanvraag slechts stelde *“Dat verzoeker gezien de politieke problemen in zijn land, dit land heeft verlaten samen met zijn gezin zodat hij in België op in oktober 2008 in België is aangekomen waar hij asiel heeft aangevraagd;”* zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde op basis van dergelijke summiere argumentatie en slechts een weergave betreft van *“retro-acten”* zoals verzoeker zelf aangaf in zijn aanvraag, oordeelt *“Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. de verwijzing naar de problemen in zijn land) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”*

In casu kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het uiten van algemene beschouwingen die op geen enkele wijze met bewijskrachtige en actuele gegevens worden ondersteund. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel van het 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Bovendien dient te worden gewezen op de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoekers asielaanvraag en het bevestigende arrest nr. 54 687 van de Raad van 20 januari 2011 waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Aangezien de weigeringsbeslissing en het daaropvolgende arrest van de Raad ook uitspraak hebben gedaan over de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen onder meer een onderzoek behelst naar een reëel risico op het lijden van ernstige schade die bestaat uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, en verzoeker geen concrete en actuele gegevens bijbrengt die erop zouden wijzen dat sedert de uitspraak van dit arrest de situatie is gewijzigd, is geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Het betoog van verzoeker over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus is niet dienstig. Zoals reeds gesteld, werd zijn asielaanvraag reeds beoordeeld door de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die daartoe bevoegd zijn. Bovendien treedt de Raad in casu op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid tegen een beslissing tot afwijzing van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker zich beroept op (artikel 15 sub c van) de Europese richtlijn 2004/83/EG die “(...) *de subsidiaire beschermingsstatus in(voerde)*”, is dit aldus niet ter zake dienend.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de situatie in het land van herkomst, kan worden verwezen naar hetgeen daarover bij de bespreking van derde middel werd gesteld. Verzoeker voert in zijn vierde en vijfde middel geen gegevens aan die daar anders over zouden doen denken, nu zij blijft zweren bij blote of niet geactualiseerde beweringen zonder meer. Alleen al om reden dat zich in het administratief dossier geen elementen bevinden – en verzoeker er nu ook geen aanbrengt, buiten wat beweringen of verwijzingen naar omstandigheden en stukken die dateren van voor de beslissing inzake de asielaanvraag – die erop zouden wijzen dat sedert deze beoordeling, voordat de bestreden beslissing werd genomen, nieuwe gegevens werden voorgelegd, is niet aannemelijk gemaakt dat een bijkomend onderzoek zich opdrong en dat de resultaten daarvan moesten worden neergeschreven in de bestreden beslissing. Op geen enkele wijze heeft verzoeker aangetoond dat het onderzoek van verwerende partij voorafgaand aan de bestreden beslissingen niet rigoureus zou zijn gebeurd, in tegendeel brengt zij geen gegevens bij die op een schending in zijn hoofd van artikel 3 van het EVRM zouden wijzen. In zoverre verzoeker dus een schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM afleidt uit het feit dat geen beoordeling naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is gebeurd, kan hij evenmin worden bijgetreden.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER